

תרביצאי היא", כלומר גרסא זו היא תוספת שהוסיפו בגמרא תלמידי בית המדרש, ואינה נכונה].

שחט בחוץ שער משני שעירי יום הכפורים

כלל בידינו, שהשוחט חוץ לעזרה אחד מכל הקרבנות, חייב על כך כרת, שנאמר, "איש איש מבית ישראל אשר ישחט שור או כשב או עז במחנה או אשר ישחט מחוץ למחנה. ואל פתח אהל מועד לא הביאו להקריב קרבן לה' לפני משכן ה' דם יחשב לאיש שהוא דם שפך ונקרת האיש שהוא מקרב עמו" (ויקרא י"ז ג-ד). וכל זה כשהיה אותו קרבן ראוי להקרבה בפנים, להיות מובא אל פתח אוהל מועד, אבל אם אינו ראוי לכך, אין חייבים עליו משום שחוטי חוץ.

ושני שעירי יום הכפורים שמגרילים אחד לה' ואחד לעזאזל, **משעת לקיחתם קדושים שניהם קדושת הגוף ככל קרבנות**, כי שניהם נקנים מכסף תרומת הלשכה, שבו קונים קרבנות ציבור, [שכן אף שרק אחד מהם עתיד להיקרב, מאחר שכל אחד מהם יכול לעלות בגורל לה', את שניהם קונים מכסף תרומת הלשכה], וכל זמן שלא היתה ההגרלה, ונתברר שזה שער פנימי וזה משתלח לעזאזל, ראויים שניהם להיות קרבים, **ולפיכך שניהם בכלל חיוב שחוטי חוץ**.

וביאר רב חסדא או רבה, שאין חיובם משום שראויים להיות שער פנימי, כי לדבר זה עדיין אינם ראויים, שהרי ההגרלה מעכבת, וכל שלא היתה ההגרלה, אף שקדושים הם, אין אחד מהם ראוי להיות שער פנימי, וכל שצריכים אנו למעשה מחמת קרבן זה עצמו, כדי להכשירו להקרבה, כל זמן שלא נעשה המעשה, אינו נחשב ראוי להקרבה.

אבל מכל מקום, **כל אחד מהם ראוי להיות קרב לשער חיצון של חטאת מוספי יום הכפורים**, ומאחר שכל אחד מהם ראוי לכך, להיות קרב בפנים, השוחט כל אחד מהם בחוץ חייב.

ואף שבשעה זו עדיין אינם ראויים להיקרב לחטאת מוסף היום, כי הקרבת המוסף נעשית אחר עבודות פנימיות, מאחר שאין המניעה מהקרבה מחמת פגם בשעיר, שיש לעשות מעשה להכשירו, אלא משום שיש להמתין עד הגעת זמנו, לאחר עבודות פנימיות, עניין זה אינו מחשיב דבר כאינו ראוי להיקרב [=אין מחוסר זמן לבו ביום], ולפיכך נחשבים הם כראויים להקרבה בפנים, והשוחטם בחוץ חייב.

וכל זה עד שעת הגרלה, **אבל משעת הגרלה ואילך**, שנקבע איזה קרב לגבוה, ואיזה נשלח לעזאזל. **השוחט את של שם בחוץ, חייב, משום שחוטי חוץ, כי ראוי להיקרב**